

ПРВИ ДЕО

Сто, и изнад њега окачена фотографија. Даса са црном капом и извесна госпођица са компликованом фризуром. Једно другом припаљују цигарету. Паљење цигарете изгледа ишчашено. Госпођица је ослонила скупљене лопатице о зид и забацила главу. Балансирајући на једној потпетици, подигла је другу ногу и наместила колено тачно у разрез сукње. Руке је спустила на бокове као да жели себе да помази. Даса се надвио над њом у положају виолинског кључа, подвукао руку испод њеног лакта и прстима се ослонио о зид, нешто изнад њеног темена. Своје колено је подигао до њеног колена, свиленастог као најлон-чарапа.

Декорација је, такође, шаролика: плиш, лампиони, тешки гвоздени фењер на зиду и препознатљива атмосфера средине прошлог века. Оног времена у коме није било интернета и компјутерских игрица, крављег лудила, озонских рупа и антиглобализма. Али није било ни мене.

Две дугачке цигарете. Јунаци са велике даљине протежу цигарете једно према другом стиснувши их крајевима напућених усана. Као да граде мост са супротних обала те постоји бојазан да се врхови никада неће саставити. Шта причам, чини се да се чак и кашика у мојој руци сасвим случајно сусреће са супом у тањиру.

Добро владам својим телом. Њиме управо зарађујем за живот. Ни туђим телима не владам лоше, па то је део моје професије.

Међутим, имам проблема са стварима које су изван мога тела. Одвратно возим ауто. Нисам могао да научим гађање када ми је било потребно. Мрзим да додирујем тастатуру компјутера – прљава је. Слова личе на црве који су се запатили од прљавштине. Код куће сам тастатуру брисао ватом натопљеном вотком, али ја сам већ одавно далеко од куће. Када треба да напишем имејл, користим интернет-кафее, а у њима су тастатуре потпуно закореле.

Цигарете су се ипак сусреле. Фотограф је окинуо. Послао је дасу и његову цуру на путовање по несигурној сребрн-кастој вечности. Гледам их пола века касније. Да ли су то желели?

У углу се налази сто. Северни зид са фотком, јужни зид без фотке, а на западу је прозор о који добује киша – први пут ове недеље откако BLEJIMO у Паризу. Припремљена декорација. Замка за парове.

– Почнимо! – кажем.

Алка устаје с југа. Проучава снимак зажмиривши кестењастим очима. Гура језик међу зубе, саставља лопатице. Ослања се патикама о зид. Подиже подбрадак и прђи нос. Засмејала се, али се истог тренутка поново уозбиљила. Спојили смо се лактовима, руку сам ослонио на зид, као што се види на фотографији. Руке ми нису довољно дуге да бисмо прецизно имитирали позу. Алка је приморана да склизне доле, а ја да се незграпно ослоним одозго, прилепивши Алку уза зид. Грешка. У замршеној пози друштво са слике се реално додирује само цигаретама. У реду. Стављам

Алки у уста „лаки страјк лајтс”. Алкин језичак нестаје у устима.

Пламени језичак избија из упаљача. Део мога тела, тачније најбољи део мог тела, онај што по пропорцијама подсећа на цигарету (прецизније цоинт) који свој живот живи у панталонама – такође тежи ка Алки. Тако смо се и фотографисали. У смислу, запалили цигарете. Био је то осећај као да нас је фотографисао неко одозго, из другог времена.

Тек што смо сели, у џепу је засвирао „Турски марш”. Још једна ствар која није постојала пре педесет година. Чак ни пре пет. „Турски марш” је постојао, али није било мобилних телефона. За последње три године, кроз моје џепове је прошло пола туцета телефона. Заборављам их у таксију, разбијам у парампарчад ударајући о зидове. У стану у коме сам дошао на свет, на зиду висе телефонски апарат којим је мој отац сазнао о Стаљиновој смрти. Овај телефон је још у употреби – она иста старинска мембрана обликује мој глас у оним ретким случајевима када се јављам родитељима. А џепни телефони су као марамнице за нос.

– Нисте ви једини... многи тако... имитирају. Посебно кад пада киша – саопштава слаткоречиви келнер стављајући на сто капучино. Алка сипа шећер на пену и посматра како зрнца праве рупице на снежној капи.

И то баш сад су ми телефоном понудили посао какав обично не прихватам. Посао који је противречан мојим принципима. Али сада уопште немам новца. У џепу имам око седам евра ситнине. Са кредитне картице је скинут последњи цент па је лака као перце. Зато дајем одговор да ћу размислити.

Због недостатка новца увек страдају принципи. А изгледа као да нису ни у каквој вези.

- Нешто није у реду? – пита Алка.
- Све је супер и нема ничег лошег.
- Сигуран си?
- Зашто?
- Трзаш се, три пута си поновио: „Па, не знам”
- М-м...
- Да није звао агент? – досетила се Алка.
- Јесте.
- Денс-денс агент или фак-фак агент?
- М-м...
- Значи фак-фак?
- Да, али... Испричаћу ти касније. Не желим сада. Треба

да се концентришем – промрмљао сам, окренуо се и упиљио у кишу. Тобоже, потребна ми је тишина пред наступ. Што није тачно – размишљам о нечем сасвим другом. О повезаности различитих појава.

Данас је, на пример, појава кеша, директно повезана са престанком кише. И обрнуто.

Алка ми даје знак да јој дам ситнину. Изврнуо сам џеп и она сада загледа полеђине новчића, оне стране где је „глава”. Тражи сличице на какве још није наилазила. Португалске или финске.

Могао бих овога часа да позовем фак-фак агента и да за два сата путем „Вестерн јуниона” добијем аванс који многоструко превазилази сићу коју ћу данас зарадити ако киша престане да пада. Ако не престане, нећу. Али то значи погазити своје принципе. Још горе, то значи натоварити себи на врат приличну гомилу нових проблема. Ипак, за два сата бих се могао сладити остригама – обећао сам их Алки

још прошле недеље. Принцип или остриге. Ој-остриге. Ко ће кога победити?

Одлучио сам: ако престане киша, отказујем понуду. Ако не престане, прихватам.

– Да ли си приметио како сам била напрегнута када си креснуо упаљачем? – пита Алка.

– Не. Зар си се напрегла?

– Чудно је да ниси осетио. Буквално си лежао на мени. Обично осећаш...

– Не, ништа слично нисам осетио. Рекло би се да је све у реду...

– Шипак је све уреду. Сва сам била буквално згрчена!

– Заиста? Извини. Вероватно сам се замислио.

– О фак-фак?

– Да ли ти то мене испитујеш? – плануо сам. – Ко си ти, Гестапо?

– Само сам питала...

– Лепо сам те замолио да ми дозволиш да се концентришем! Да ли желиш да паднем?

Нема ништа одвратније од раздражљивости. Ову емоцију не можемо назвати јаком – као што могу бити јаке мржња, или, рецимо, жеља. Раздражљивост је неки облик спокоја. У наступу раздражљивости могу да разбијем прозор, лупим ногом о неки аутомобил, вичем наред улице, али при свему томе остајем спокојан. Односно, неодговоран. Не бринем ни о себи, ни о последицама, ни о ономе ко је поред мене. Раздражљивост је одвратна зато што изгони из тебе све остале емоције, које излећу као разбијено стакло из прозорског рама. И не можеш да схватиш где је нестала нежност којом си се до малопре толико хвалио. Седиш

поред вољеног бића и сипаш му у лице такве гадости какве ни пас с маслом не би појео.

Алка слеже раменима. Свађа са мношћом за њу није богзна каква трагедија. Навикла је. Њен однос према мени може се назвати речју „трпи”. Трпи, уосталом као и многе друге. Међутим, за раздражљивост ми је ипак негде у дубини душе несвесно уписала мали минус. Њега ће узети у обзир када буде бирала с ким ће провести следећу недељу.

Знам због чега сам праснуо. Један од мојих малобројних талената је брига о партнеровим мишићима. Не умет да косим траву, нити да цртам, поправљам ве-це шоље и мењам тонере у штампачу, али умет да осетим ако је човек на троседу поред мене неудобно наместио, рецимо, ногу. Такву неугодност могу да отклоним једним правим покретом. Увек знам који део женског тела и како да шашољим да би она изгубила дах од среће. Да би је преплавила срећа. И сада Алка говори да мој инструмент није профункционисао. Имам разлога да будем раздражљив.

Уосталом, мој инструмент на Алку не реагује програмирано, него води своју политику. Момци се узбуђују као запете пушке, а девојкама је до задовољства у сексу колико и до црног испод ноктију. Како се мени чини, Алка може да спава са било којим мужјаком, само да према њему не осећа одвратност. Ако он покаже иницијативу, нема разлога да се пренемаже. Ако не инсистира – ником ништа. Чини ми се да Алка сексу не придаје посебан значај. Креше се, изгледа, реда ради.

– Извини, Алка, – кажем. – Опрости, молим те. Позив је био проблематичан, али није катастрофа, сутра ћу да сконтам и да ти све испричам.

– То је било пре позива!

– М-м... Хоћу да кажем да сам сада пукò зато што размишљам о позиву. А онда нисам приметио да си била напета... Зашто си била напета?

– Учинио ми се да ће у том тренутку да пролети метак.

– Метак?

– Обичан малени метак. Округао, или какви већ они могу бити...

– Меци су дугуљасте – кажем ја – мада их вероватно има различитих. Као и презерватива – са брчићима, миришљавих... Учинио ти се да метак пролеће – где?

– Између наших цигарета.

– То јест, да ће да нам их припали?

– Да, и цигарете ће се запалити. Он ће их окрзнути својим ивицама... самим микронима. Можда их чак неће ни додирнути него ће пролетети поред њих, ваздух ће планути и цигарете ће се запалити.

– Између њих пролетео је метак – запевао сам луцкасто.

– После њега шмугнула је мачка – наставила је Алка у истом тону.

Ђутећи, посматрамо фотографију Пара Који Припаљује Цигарете. Изгледа немогуће да између врхова цигарета може да пролети метак.

– Добар почетак за филм. Двоје улазе у кафић, виде ову фотку, имитирају композицију... и упадају у мистериозне ситуације. А шта се даље догађа са метком?

– О његовој судбини нисам размишљала. Размишљала сам о својој судбини. И како бих претрнула од страха да је поред мог носа пролетео метак муњевитом брзином. Међутим, метак одлеће у прозор...

– Остављајући у стаклу педантну рупицу.

– Или га сасвим разбија. Па се јунаци нађу на киши...

Из које године је овај снимак, шта мислиш?

– 53.

– 53?! – Алка се диви мојој прецизности.

– Шалим се. Само сам се недавно сетио Стаљинове смрти...

– Господе, с чим у вези? Имаш богат унутрашњи свет.

– У вези са телефонским позивом. Безначајно. Добро. Вероватно су биле педесете. Чини ми се да су тада носили такве капе... Ако се сећаш, Грегори Пек носи такву капу у филму „Празник у Риму”.

– Не сећам се – равнодушно одговара Алка. И додаје замишљено: „Тако су млади”.

Кицош и фрајла заиста изгледају младолико. Укупно четрдесет година.

– По двадесет година свако – каже Алка – значи, сада имају по седамдесет.

Чудим се таквој идеји. Изгледа невероватно да су јунаци са фотографије уопште постојали у реалности. И свему томе додати још и претпоставку да је неко од њих жив... па још и да станује у суседној улици... или да буде она особа коју је погодио метак пробивши стакло, а претходно је запалио наше цигарете...

Киша цмиздри и заварава. Не зна се да ли престаје или не. Излазимо из кафића на ситну кишу, а на улици пет-шест Француза одавно седи за столом који није наткривен пругастом тендом. С времена на време, ветар доноси густе снопове хладних капљица. И уопште ваздух је влажан и непресретљив. Мештани говоре да се право лето у Паризу

завршава после Успења Богородичиног. А оно је било још пре недељу и по дана.

Испред Бобура је прилично пусто. На тргу је од колега, мајстора у вештинама покрета руку и ногу, био само један бедни Кинез који за два евра хијероглифима може да напише свако европско име. Током ових дана смо на три различита места тројици Кинеза наручили да напишу име Александра, и сваки га је нацртао другачије. Ниједан хијероглиф није био исти.

Као и јуче, бирам онај угао трга који се граничи са бучном улицом пуном продавница. Тамо где штрчи високотехнолошка вентилациона цев као перископ на огромној подморници. Да бих што пре ушао у ритам, бацам јакну на мокри асфалт и неколико пута високо поскакујем (тако треба скакати у ледену воду да не би имао времена да се уплашиш хладноће). Осврнуо сам се на Алку. Моја бодрост је није радовала. Подижем јакну. Вадим из кофера реквизит, стављам јакну на кофер и дајем се на посао. Нисте никада видели како ја плешем? Објашњавам. Замислите да сваки део тела, било то бедро или глава, почињу да живе сваки за себе, а при том потпуно несвесно. Они се крећу нездравим трзајима – сваки својом путањом. Човек личи на пијанца који пада и пада у бару, али никако да у њу упадне. У последњем тренутку хвата се за ваздух и истог часа преврће на другу страну. Он подсећа још и на моторну косилицу у чије је ножеве упала метална шипка. Уколико више од два минута посматрате грчење овог човека, схватићете да у његовим покретима постоји некакав тајанствени, усудио бих се рећи, опчињавајући ритам. Укратко речено, тај човек сам ја.

Првих 5-10 минута је главни ужитак. За сада још не почињем са програмом, већ се само загревам. Осећај да плес тек треба да почне личи на осећај да је цео живот пред тобом. Људи који около стоје још нису схватили да се пред њима налази уметник. За сада мисле да сам некакав лудак. И има много уплашених и осуђујућих погледа... Пријатна је спознаја да постојиш у другачијој логици. То личи на слободу.

Моја путања је непредвидива. Непозната је и мени самом. Трг испред Бобура је пун мазарија авангардиста који нису ни сањали такве облике каквима ја испуњавам простор. Још је и киша освежила простор својим бодљикавим капљицама. Све је уреду. Имам среће.

Вадим из кофера платнени плакат и сталак на расклапање. Глуватори се полако стискају око мог квадрата. Најближе су стала два црнца, умазана неким филом који цури из палачинки. На мом плакату пише:

ТАЈ И ТАЈ
СТИПЕНДИСТА И ЛАУРЕАТ
ФИЛМСКИ ПЛЕС

Изводи сцене из филмова браће Лимијер, Чаплина, Тарантина и сл. Изводи такође и сцене из филмова по поруџбини уважене публике.

Почињем са „Уласком воза у станицу”. Мрзим ову тачку. Имитирајући звук локомотиве, изводим ћиху-ћиху-ћиху, махнито машући лактовима и хватам се за срце опонашајући даме које су биле на првој представи филма. Пуно-

главцима се допада. Један од црнаца се тако смеје да просипа себи на панталоне пола фила за палачинке.

Дебелом главоњи се смрачује лице – од њега новац нећу видети. Уосталом, шансе су ми ионако мале – црнци ретко плаћају за гледање. Прелазим на Чаплина – опет тужна сцена. Пете састављене, прсти растављени. Имитирам човека-чигру, боље рећи вибрирајући прут, те личим на будалу која је изгубила ослонац. Шта да се ради – то је улица. Публика је будала. Све је другачије када наступам на фестивалима, у пристојним салама. Али добар ангажман ретко добијам.

Зато после овога изводим своју крунску тачку: плес из „Криминалистичких прича”. Плес се догађа у ресторану. Јунак који се боји да дотакне партнерку зато што је она жена дивљег боса – то сам ја. Страх од додиривања је моја омиљена тема. Мамити девојку игром на граници од еротских тачака, додирујући својим длацицама њене длацице на рукама, стресати се као ударен муњом, удаљавати се у блаженом треперењу... У том тренутку партнерка се тако трза као да стварно хоће да ме обори струјним ударом. Али не стиже – ја сам већ изврдао. То је игра додир са животом. Клизим поред ње трудећи се да не закачим неки предмет.

Јуче ми је у овој нумери, овде испред Бобура, помагала Алка. Дуго сам је наговарао, наговарао и, нажалост, наговорио. Алка није велики љубитељ јавних наступа, а посебно кореографије. При том је још била незадовољна што сам је наговорио, па се невољно покретала као преко оне ствари. Уопштено гледано, личила је на месечара под кокаином који није ни у каквом драјву. Данас сам за партнерку узео из публике дебелу женску у сукњи величине траке за косу. У почетку се силно стидела те сам морао да